

statně z toho důvodu, že usnesení pozůstalostního soudu není exekučním titulem podle §§ 1, 7 ex. ř. a nemohou proto býti daně přímo proti dědici vymáhány. Re k u r s n í s o u d exekuci povolil. D ů v o d y: Jde tu o případ singulární sukcese na dlužníkově straně po rozumu § 9 ex. ř. Exekučním titulem jest výkaz nedoplateků proti zůstavitelce, usnesení, jímž pozůstalost jest odevzdána jure crediti exekutu, jest listinou, zajiště veřejnou, již jest dokázán přechod závazku zesnulého dlužníka na dědice. Předpoklady § 9 ex. ř. jsou tedy řádně splněny a nebylo důvodu, by exekuční návrh na základě těchto listinných dokladů byl zamítnut (srovnej Neumann Kom. ex. ř. str. 63, Neumann-Lichtblau str. 75, 76).

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Okresní soud v O. zjistil v usnesení ze dne 16. dubna 1932, že berní úřad přihlásil k pozůstalosti po Kateřině A-ové daňový nedoplatek 5585 Kč, který byl přihlášenými dědici uznán. Tomuto zjištění stěžovatel neodporuje. Podle usnesení okresního soudu v O. ze dne 22. února 1930, převzal stěžovatel pozůstalostní jmění a všechny pozůstalostní dluhy ve výši 8137 Kč. Třebaže toto usnesení neodpovídá předpisu § 73 nesp. říz., neobsahujíc výpočet pohledávek, k jichž zapravení byla pozůstalost na místě zaplacení odevzdána, není přece pochybnosti o tom, že daňový nedoplatek byl k pozůstalosti přihlášen a uznán, že mezi dluhy, jež stěžovatel převzal, patřil i on. Usnesením o odevzdání pozůstalosti na místě zaplacení je dokázáno, že na stěžovatele přešla povinnost z výkazu o nedoplatcích daní, které dlužila Kateřina A-ová. Byly tu tedy všechny podmínky pro povolení exekuce proti němu podle §§ 7 a 9 ex. ř. Svolení finančního eráru k převodu dluhu z Kateřiny A-ové na stěžovatele bylo obsaženo v tom, že berní úřad onu pohledávku dobýval na stěžovateli.

Čís. 11948.

Splnil-li rukojmí svůj rukojemský závazek nebo zanikl-li závazek ten jiným způsobem, jest rukojmí oprávněn domáhati se na věřiteli, by mu vydal záruční listinu.

(Rozh. ze dne 1. října 1932, Rv II 442/31.)

Žalující záložna se zaručila žalované firmě za Josefa K-a a vydala žalované záruční listinu ze dne 18. července 1928. Zaplativši žalované zaručený peníz domáhala se žalobkyně na žalované, by bylo uznáno právem, že se záruční listina ze dne 18. července 1928 stala proti žalobkyni neplatnou a právně bezúčinnou a že se za takovou také prohlašuje, že žalovaná jest povinna to uznati a podle toho se zaříditi a že žalovaná jest povinna »vrátiti záruční listinu žalobkyni jako proti žalobkyni neplatnou a právně bezúčinnou na útraty žalobkyně«. P r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e žalobu zamítl a uvedl v otázce, o niž tu jde, v d ů v o d e c h: Pokud jde o žalobní nárok na plnění, totiž o dodání záruční

listiny, bylo jej zamítnouti, jelikož jen ohledně dluhopisu předepisuje § 1428 obč. zák., že musí býti vrácen, nikoliv ohledně záruční listiny, která jest sice podle § 1346 obč. zák. nutnou formou pro platnost rukojemského závazku, nemá však jinak cenu, není cenným papírem, a k rukojemství se nevyžaduje ani písemné formy, je-li o sobě obchodem a bylo-li uzavřeno při provozování obchodu, jako v souzeném případě. Rukojemství trvá bez ohledu na to, byla-li záruční listina zřízena, čili nic a existuje-li listina tato ještě čili ne, nemá tudíž význam pro platnost rukojemské smlouvy. Žalující to také uznává, neboť v kontextu žaloby odst. III. sama žádá, že žalovaná firma byla povinna listinu zpět dodat, »resp. prohlásiti proti nám, že listinu tuto považuje za neplatnou a právně bezúčinnou,« tedy vlastně na tomto prohlášení jí záleží, ana jest si toho vědoma, že by také ručila, kdyby jí záruční listina vrácena byla. Takovéto prohlášení však nelze exekucí vydobýti. Záruční listina byla vystavena ve formě dopisu na žalovaného a náleží jako každý jiný závěrečný list adresátovi, takže i proto právní nárok na její vrácení žalující nemá. **O d v o l a c í s o u d** napadený rozsudek potvrdil, poukávav v otázce, o niž tu jde, k důvodům rozsudku prvního soudu.

N e j v y š š í s o u d vyhověl částečně dovolání žalobkyně a zrušil napadený rozsudek, pokud jím byla zamítnuta žalobní prosba, že jest žalovaná povinna dodat žalobkyni záruční listinu de dte. K. 18. července 1928 jako proti žalobkyni neplatnou a právně bezúčinnou na útraty strany žalující a vrátil věc odvolacímu soudu, by znovu v tomto směru o ní jednal a ji rozhodl; jinak dovolání nevyhověl.

D ů v o d y:

Pokud se žalobkyně domáhá žalobou plnění shora uvedeného, byla žaloba zamítnuta nižšími soudy proto, že občanský zákon nemá ustanovení, které by nařizovalo vrácení záruční listiny, že tak stanoví § 1428 obč. zák. jen v příčině dluhopisu. Právem napadá dovolatelka tento názor jako nesprávný s právního hlediska (§ 503 čís. 4 c. ř. s.). Záruční listina právě tak jako dluhopis prokazuje převzatý závazek, jinými slovy uznání dluhu, dluhu rukojemského, takže se svou podstatou rovná dluhopisu a jest proto na záruční listinu použiti obdobně (§ 7 obč. zák.) ustanovení § 1428 obč. zák. Splnil-li tudíž rukojmí svůj rukojemský závazek ať již jde o rukojemství podle § 1346 obč. zák. nebo § 1357 obč. zák., nebo zanikl-li závazek ten jiným způsobem, nelze upírati rukojmímu nárok, by mu věřitel vrátil záruční listinu. Neobstojí proto důvody, jimiž nižší soudy odůvodňují zamítnutí žaloby, pokud se jí žalobkyně domáhá na žalované straně dodání záruční listiny jako neplatné a právně bezúčinné, a bude na odvolacím soudě, by se vypořádal s jednotlivými vývody dovolání v tomto směru uplatňovanými.

Čís. 11949.

Odmítl-li soud své stolice žalobu ihned sám od sebe (a limine), ježto se nepovažoval za příslušna, rekursní soud však na žalobcův rekurs zrušil usnesení prvního soudu a nařídil mu, by žalobu na soud přijal a věc projednal, není žalovaný, jemuž žaloba ještě ani nebyla doručena, formálně oprávněn k odvolacímu rekursu.

(Rozh. ze dne 6. října 1932, R I 694/32.)